

Jana Zlámalová

Na rozdíl od naší milé nejmladší kolegyně Lady patřím ke knihovnicím, které v naší knihovně můžete vidat už ... dlouho. (o: Vystudovala jsem střední knihovnickou školu v Brně a po maturitě jsem nejdřív nastoupila v knihovně v Uherském Brodě, odkud pocházím. Knihovna v Uherském Brodě se tehdy sloučila s Okresní knihovnou v Uherském Hradišti a mě přesunuli do knihovny v Kunovicích, kde jsem strávila krásná čtyři léta. Potom se mi narodil syn a já pobyla nějakou dobu na mateřské. Poté už jsem zakotvila na pobočce Knihovny Bedřicha Beneše Buchlovana v Mařaticích – jsem zde od roku 1988.

Tehdy ovšem knihovna sídlila v malém domku, který dnes už nestojí, topilo se zde v kamnech a do psacího stroje mi padal písek ze škvíry na stropě... Po několika letech pobočka přesídlila do důstojnějšího prostředí v mařatickém klubu kultury. Návštěvnost pobočky si ale časem vyžádala změnu a tak knihovna dnes sídlí nedaleko v krásných zrekonstruovaných prostorách přesně pro její potřebu.

Co obnáší tvá práce?

Moje práce je zároveň mým koníčkem a asi nikdy nebudu dost vděčná za ten dar.

Knihovnictví dnes vypadá úplně jinak než v dobách mých začátků. Základem je samozřejmě stále půjčování knih a časopisů, schopnost poradit bezradným a tápajícím, doporučit tu správnou knihu pro konkrétního člověka. A pro každého mít v kapse milý úsměv a dobré slovo.

V nových prostorách se knihovna stala spíše komunitním centrem – střídá se zde pestrý kaleidoskop akcí pro nejrůznější věkové skupiny.

Další částí mojí práce je péče o knihovní fond – nejradostnější je vždy výběr nových knih. Knihy také opravuji, přebaluji a ty nejstarší vyřadím a přesunu třeba na knihovnický bazar, kde ještě mohou nalézt své čtenáře. Práce je to pestrá a různorodá ... a krásná!



V knihovně pracuje

od r. 1981

Oblíbený nápoj ke knize

Určitě káva. Nejraději mám obyčejného turka bez cukru.

Nejpoloha na čtení

Čtu v kuchyni u stolu, v posteli při čtení po chvíli usínám.

Neřest

Občas jsem pěkně mlsná, ale už je to rozhodně lepší než před lety...

Jaké jsou výhody pobočky? Je v něčem jiná než hlavní velká budova?

Výhoda pobočky je hlavně v takovém rodinném prostředí – vnímám své čtenáře jako svou širokou rodinu – vždyť některé z nich znám už dlouhá léta! Vždy návštěvníkům říkám, že nejlepší je kombinovat návštěvu pobočky s návštěvou hlavní knihovny. Předností hlavní knihovny je větší výběr literatury, ale u nás na pobočkách zase snáze seženete žhavé novinky. A vrátit je můžete kdekoliv.

Co Mařatice v nejbližší době chystají? Na co se máme těšit?

Letos lednu začal nový cyklus přednášek nazvaný Hledání Šambaly. Je to cyklus komponovaných večerů se špičkovými odborníky v oblasti seberozvíjecích nauk, doplněný o muzikoterapeutické vstupy. Dvě už proběhly přednášky – na téma tantrický buddhismus, astrologie či spiritual trekking - měly velký úspěch. Další z nich proběhne 3. března v 18:15, tématem bude tentokrát Feng Shui.

Potom nás čeká na konci března Noc s Andersenem a těsně před velikonoce bych ráda udělala dílničku, kde bychom vyráběli velikonoční zápichy do květináčů.

Další třešničkou na dortu je občasník zvaný Knihomolna, což je, jak naznačuje název, pořad pro knihomoly, vždy zaměřený na určité téma, doplněný o povídání o nových knihách v knihovně.

Vrcholem každého roku je vždy Noc s Andersenem, při které si spolu s dětmi užíváme čtení, tvoření či hry. Letos budeme nocovat se Čtyřlístkem - už pomalu vymýšlím program.

Patříš k lidem, co by svou profesi za nic jiného nevyměnili a proč?

Ano, patřím. Opravdu bych ji nevyměnila za nic jiného, protože mě neskutečně naplňuje a baví. A když je člověk spokojen ve své práci, daří se mu potom i v jiných oblastech.

Věříš na anděly, duchy nebo záhrobní? Jsi pověřčivá?

Víra asi není to pravé slovo. Každý z nás zde má svou cestu a svůj úkol. A kudy půjde je opravdu individuální. Odpovědi na své otázky nosíme v sobě a můžeme je zaslechnout, když se ztišíme, uprostřed přírody, když si od srdce zazpíváme či se po chuti zasmějeme. Nebo, když se ponoříme do činnosti, kterou děláme tak, že přestaneme vnímat své okolí. Prostě jsme...

Všichni víme, že děláš úžasné šperky hlavně z drátu. Jak a kdy přichází múza?

Vlastně platí přesně to samé, co jsem napsala v té předchozí odpovědi – nosím si třeba domů z vycházek různá dřívka, kamínky, ale také pocity nebo dojmy z barev venku. Šperky se dají vykouzlit z věcí opravdu nečekaných – třeba z víčka od sprchového gelu... (o: Někdy mě inspiruje třeba i binec na pracovním stole – když se různé kameny ocitnou náhodně vedle se a mě napadne : „Takhle by to šlo.“ Rozhodně je dobré počkat na tu pravou chvíli, protože pak to jde úplně samo a výsledný šperk má tu správnou energii.

Jaké pocity máš, když si tak třískáš kladivkem a tvoříš? Bušíš někdy ze zlosti?

Ze zlosti určitě ne, to jdu raději kácet stromy... (o: Né, to byl jen nejapný vtípek.

Ta moje zlost by se přenesla do toho šperku, a to by pro nositele určitě nebylo dobré.

Kladivem do drátu či plechu buším ráda, protože i když třeba mám určitý záměr, tak mi z toho kolikrát vyleze něco úplně jiného. Kdysi jsem třeba měla v plánu vytepat z měděného plechu tvář romantické dívky a když se to vylouplo, tak z toho byla Lisbeth – punkerská hrdinka z detektivní série Milénium.

Jsi neustále svěží a pozitivní. Čím se dopuješ?

Tu vnitřní spokojenost jsem z velké části podělila po své devadesátileté mamince. Takže dopingem je pro mne, když si s ní, se synem a svou kamarádkou krásně popovídám. Relaxuju při józe nebo muzikoterapii, meditaci, při bušení do plechu a vymýšlení nového šperku. Donedávna jsem měla pejska – to byl skvělý doping. Ale ten si znovu dopřeju, až na něj budu mít víc času. A v neposlední řadě sklenka dobrého vína, dobrá kniha či film, procházka do přírody, moře, výlet – možností je nepřeberně...

Čtenářům doporučuji knihu:

Josef Formánek: Dvě slova jako klíč

Ten den se při procházce areálem léčebny vědomě rozhodl přijímat jednou provždy všechno, čím prochází, ať je to příjemné či nepříjemné, neboť zjistil, že utrpení trvá, jen pokud odmítáme přijmout daný fakt, realitu.

V parku si hrály na stromě dvě veverky. Hnědá a zrzavá. Navzájem se hledaly, lekaly a zase utíkaly. Čirá radost!

To od nich se možná toho dne naučil nacházet radost ve všem. I v občasné bolesti ve svém srdci. Až tu nebude, nebude cítit ani ji, i když jeho vědomí tu zůstane už napořád s plným nákladem toho, co v životě nasbíral.

Ne s příbytky, tituly, konty a auty. Jen se zážitky a s cestami, dobrými i špatnými.

Lisbeth



Strom života

